

ପଥରଥାର କାହାଣୀ

ସ୍ଥାପକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ନିର୍ମାତା :

ଡିଆର୍ମିଲ୍ ସ୍ଟୁଡିଓ, ୧୯୭୦ ।

ଚିତ୍ରନାଟ୍ୟ : ଆର୍. କୁଶ୍ନେରେଭିର୍ ।

ଚିତ୍ରାଙ୍କନ : ଏ. ଭିନୋକୁରେଭ୍ ଏବଂ

ଏଲ୍. ଶ୍ଟାର୍ଣ୍ଟମାନ୍ ।

କାହାଣୀଟି ତାଜିକିସ୍ଥାନର ଏକ

କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଉପରେ ଆଧାରତ ।

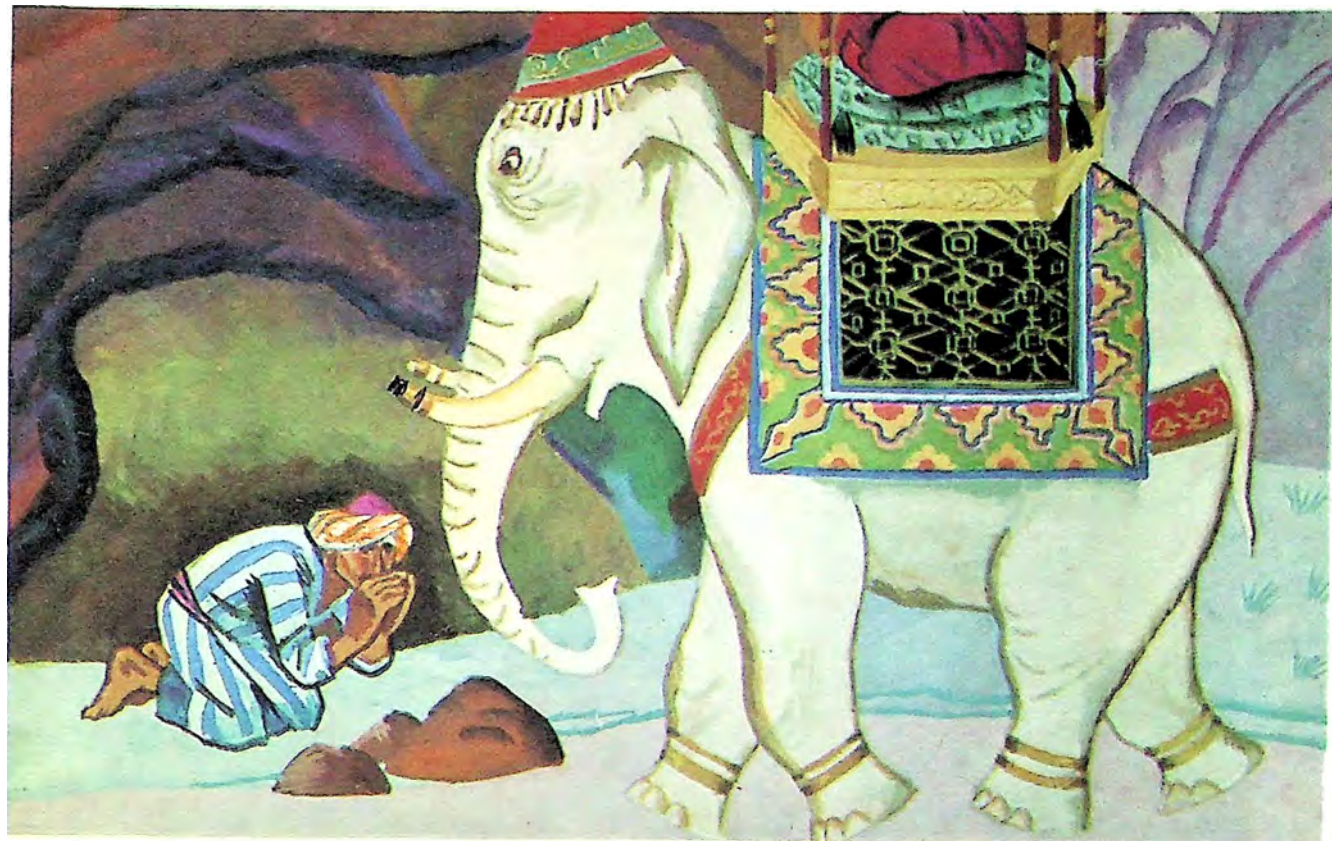
ପଥରଧାର କାହାଣୀ

ପ୍ରଗତି ପ୍ରକାଶନୀ ଭବନ
ମସିହା

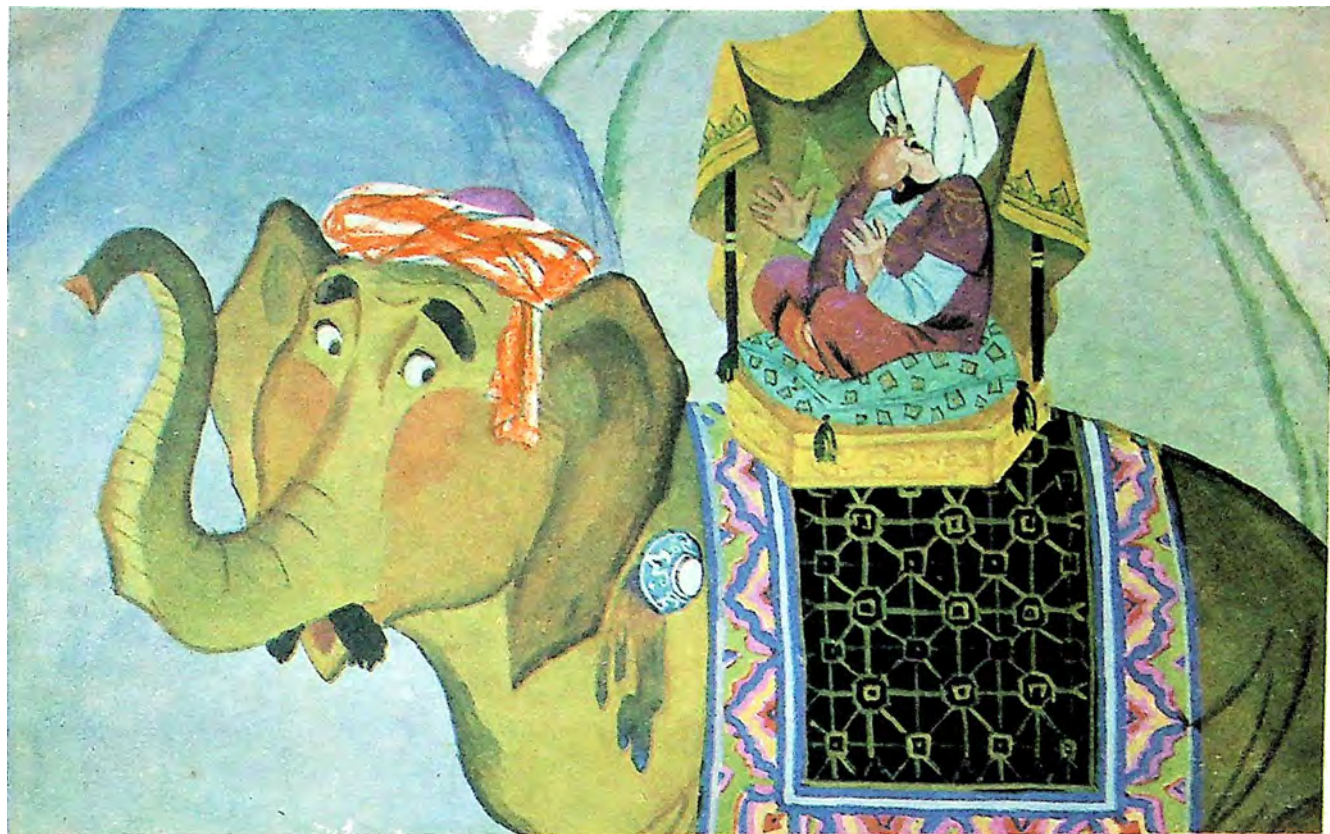
ଦିନେ ପଥୁରିଆ ପାହାଡ଼ କଡ଼ରେ ପଥର
କାଟୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ସହରୀର ପାଟି
ଶୁଣାଗଲା—“ଆଣେଇ ପଡ଼, ଆଣେଇ
ପଡ଼ ।”

ଦେଖାଗଲା ଗୋଟିଏ ଧଳା ହାତୀରେ
 ଚଢ଼ି ମହାପ୍ରତାପୀ ରଜା ଆସୁଛନ୍ତି ।
 ଆଶ୍ଚେଇ ପଡ଼ି ପଶୁରିଆ ଭବିଳା—“ରଜା
 ମୋ ଆଡ଼କୁ ଚିଲିଏ ଝୁଙ୍କିଲେ ବି ନାହିଁ ।”

“ରଜାଙ୍କର ହାତୀ ମୋ ଠାରୁ ସୁଖୀ,
 ମୁଁ ଯଦି ହାତୀଟିଏ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।” ଦେଖୁ
 ଦେଖୁ ପଥୁରିଆ ହାତୀ ହୋଇଗଲା ଏବଂ
 ଗର୍ବରେ ଝୁଲି ଝୁଲି ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

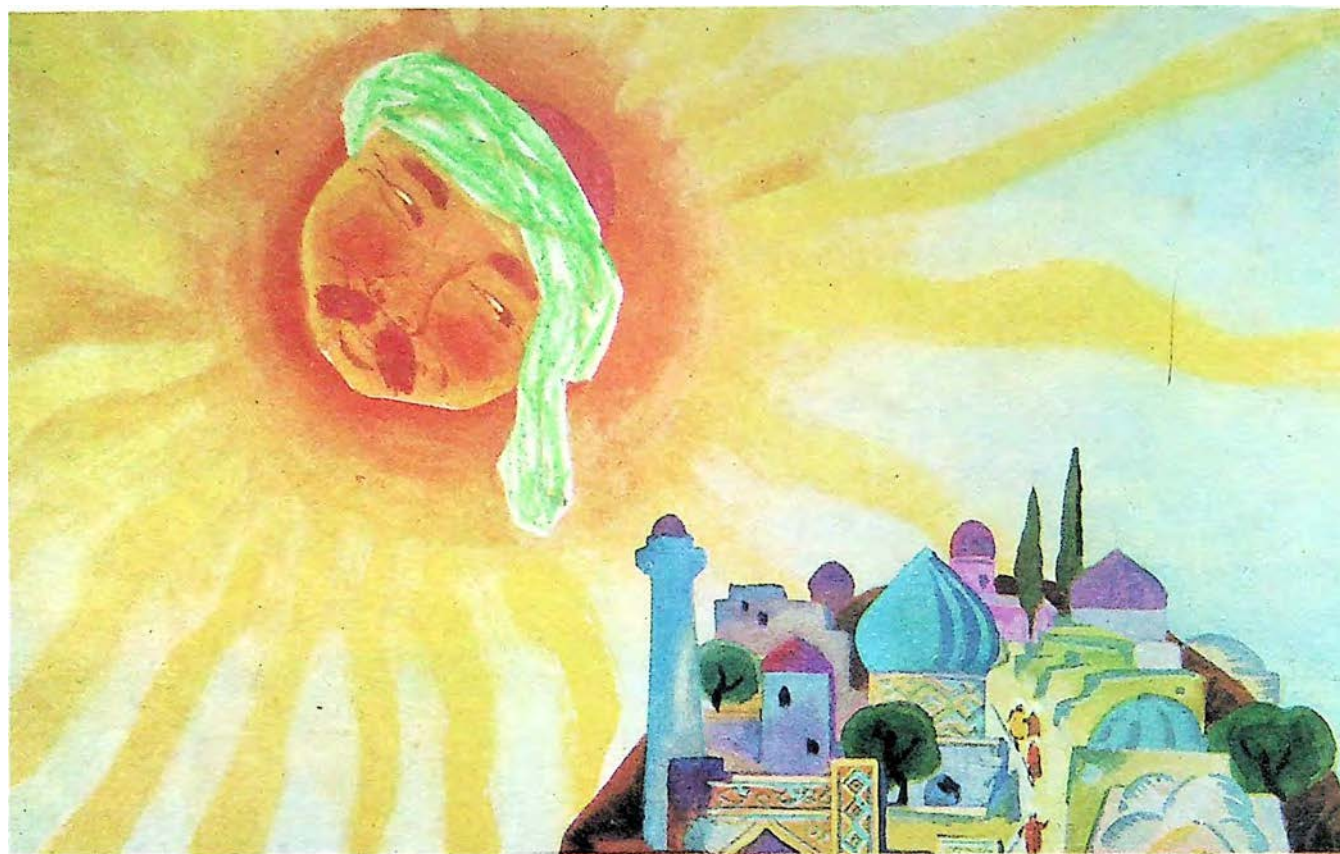
ରଜା ଋହା ପିତୃପିତା ବେଳେ ହଠାତ୍
 ପଥୁରିଆ-ହାତୀର ପିଠି ଉପରେ ଗରମ
 ଋହା ଢାଳିଗଲା । ସେ ଭବିଳା—“ଯଦି
 ମୁଁ ହାତୀ ନ ହୋଇ ନିଜେ ରଜା
 ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।”

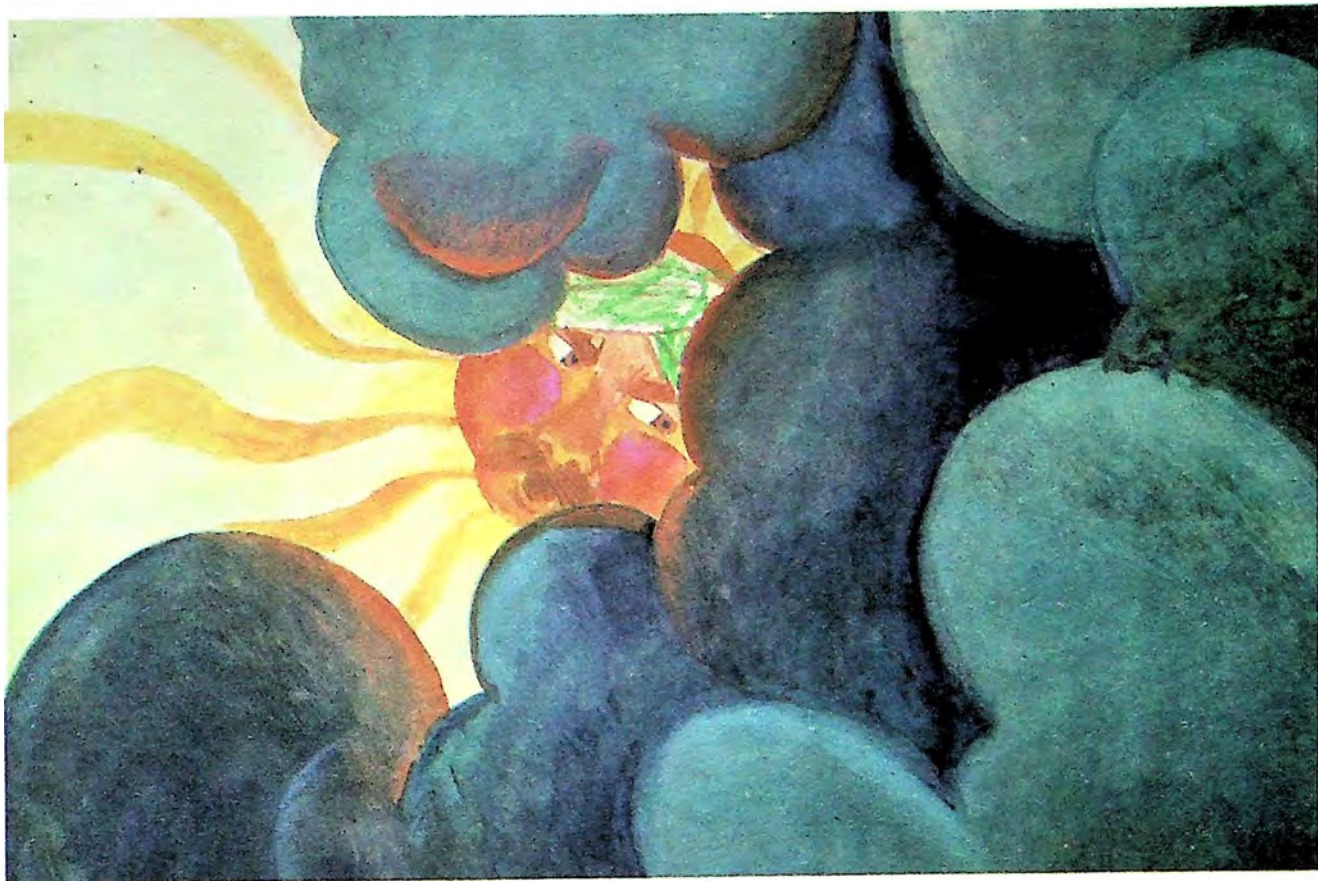
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ରଜା ହୋଇଗଲା
 ଏବଂ ଧନୀ ହାତୀରେ ଚଢ଼ି ବୁଲିବାକୁ
 ଲାଗିଲା । ସେ ଶାସନ କ୍ଷମତା ଲାଭ କଲା
 ଏବଂ ମଜାରେ ଝୁହା ପିଇଲା ।

ସେ ଦିନ ଖରା ଏତେ ଟାଣ ହୋଇଥିଲା
 ଯେ ପଥୁରିଆ-ରଜାର ଆଖି ଝଲସି ଯାଉ-
 ଥିଲା । ସେ ଭାବିଲା—“ମୋ ଠାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ
 ତ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ—ମୁଁ ଯଦି ସୂର୍ଯ୍ୟ
 ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।”

ସତକୁ ସତ ଆକାଶରେ ଏକ ନୂଆ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେଲା । ଖରା ଏତେ ଟାଣ
 ହେଲା ଯେ ପୃଥିବୀର.....

.....ନଈ ପୋଖରୀ ସବୁ ଶୁଖିଗଲା ଏବଂ
ଆକାଶରେ ମେଘ ଘୋଟିଯାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ
ଲୁଚାଇ ଦେଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟ ରାଗିଯାଇ କହିଲା—
“ମୁଁ ମେଘ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ।”

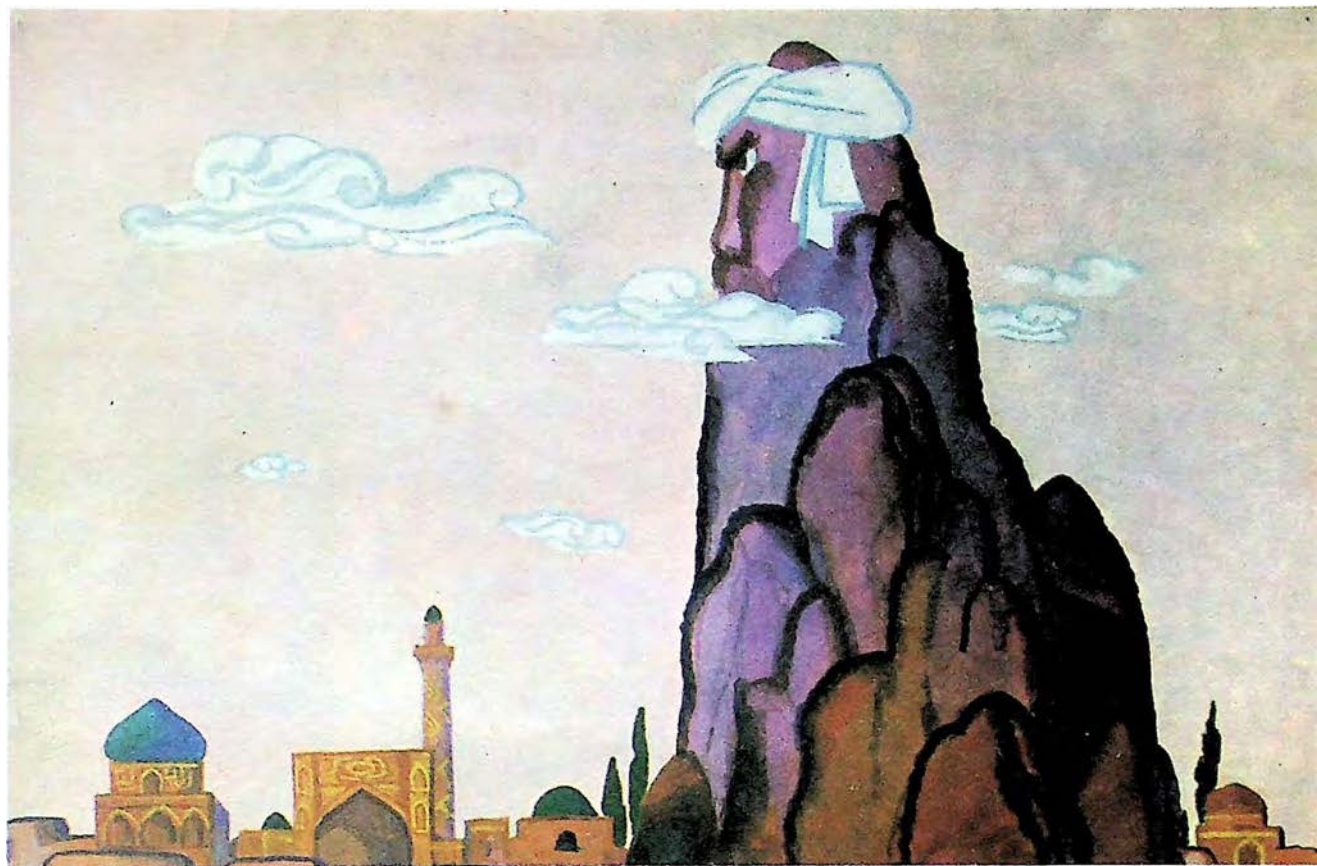
ପଥୁରିଆ-ମେଘ ଏହାପରେ ସାରା
 ଆକାଶରେ ଘୁରି ବୁଲିଲା । ହଠାତ୍ ଖୁବ୍
 ଜୋରରେ ପବନ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ
 ମେଘକୁ ଡତାଇ ନେଲା । ମେଘ କହି
 ଉଠିଲା—“ମୁଁ ପବନ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା
 କରେ ।”

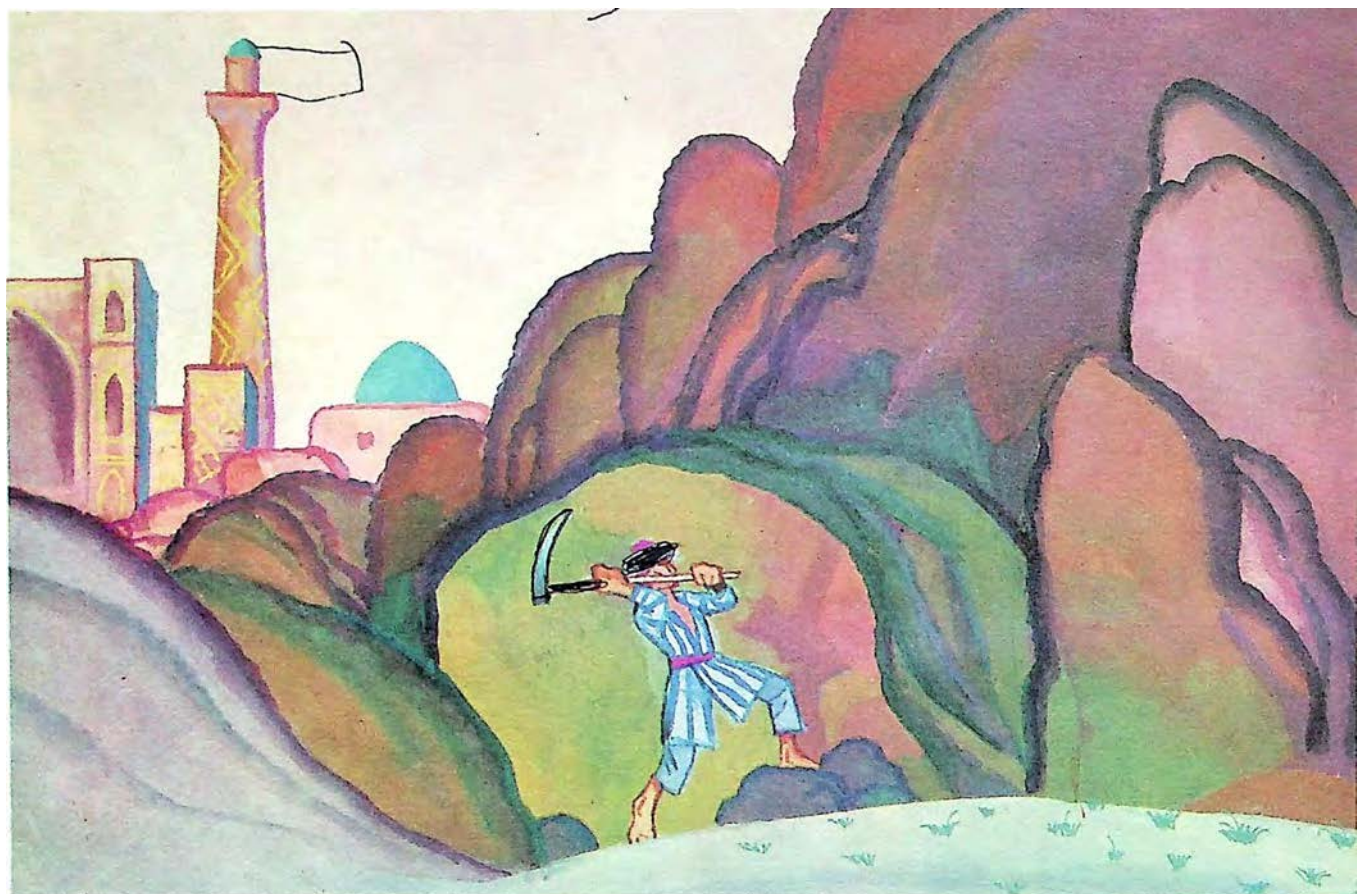
ସୁ-ସୁ—ହୋଇ ପବନ ବହିଲା—
 ଅନେକ ଘରର ଚାଲ ଉଡ଼ିଗଲା ଏବଂ
 ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ଚୋପି ଆକାଶରେ
 ଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ପବନର ବେଗ
 ଆହୁରି ବଢ଼ିଗଲା ।

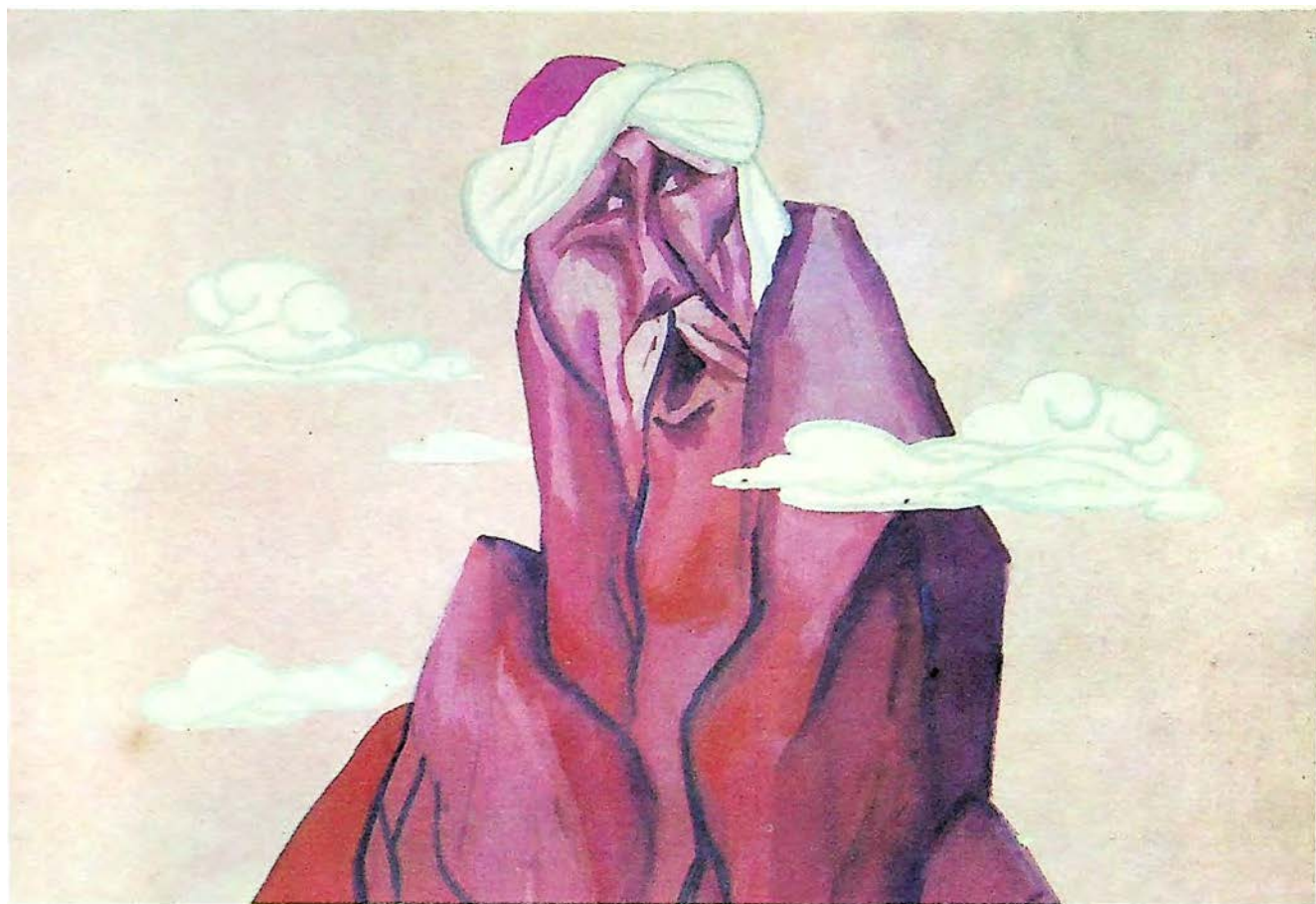
ହଠାତ୍ ଏକ ବଡ଼ ପାହାଡ଼ରେ ଧକା
 ବାଜି ପବନର ଗତି ବଦଳି ଯାଇଛି ।
 “ହୁଁ ଝୁହେଁ” କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଛି.....

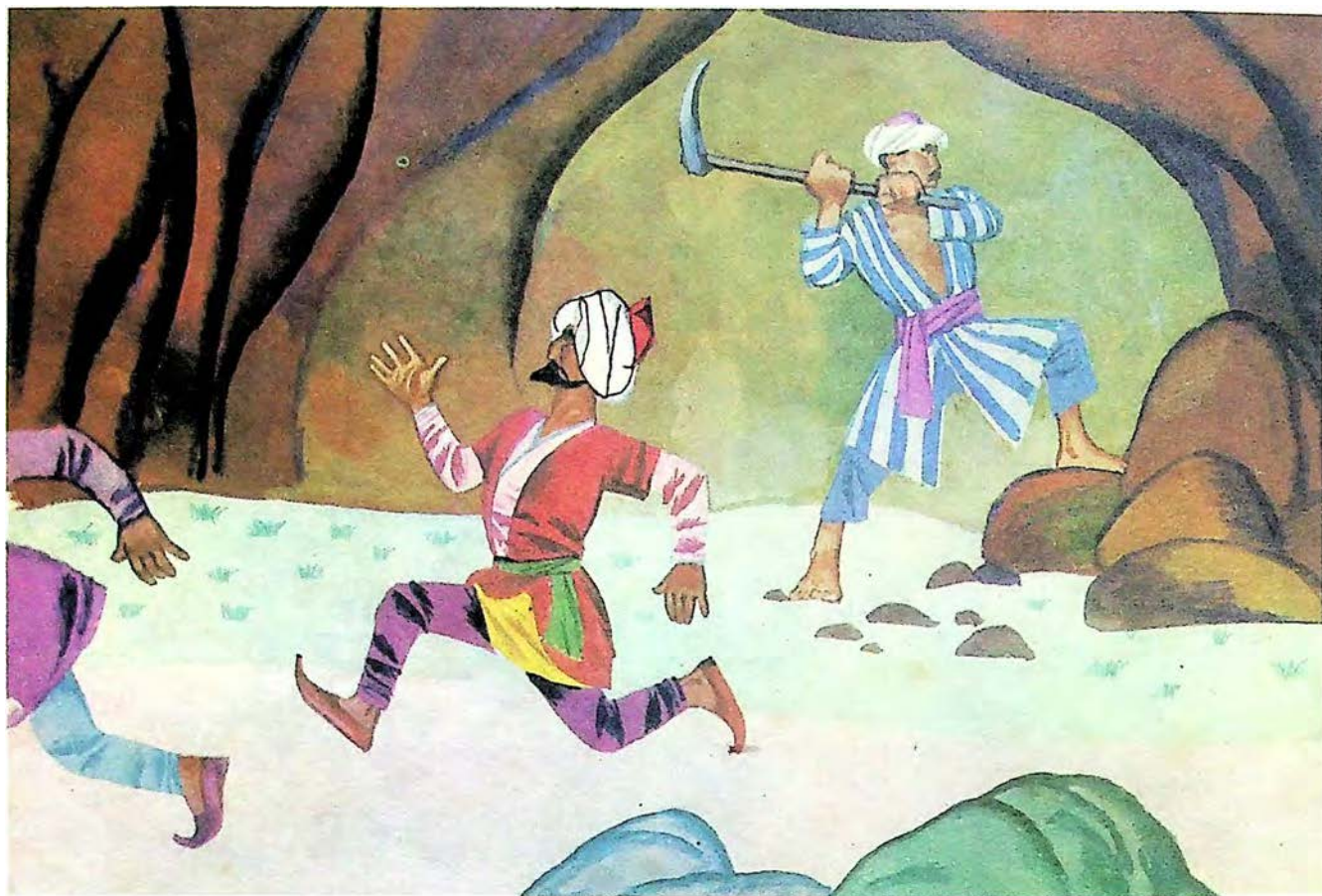
.....ସେ ଏକ ବଡ଼ ପାହାଡ଼ରେ ପରିଣତ
ହେଲା ଯାହାର ଶିଖର ମେଘକୁ ଯାଇ
ଛୁଇଁ ପାରୁଛି । ସେ ଏତେ ଉଚ୍ଚରୁ ଦେଖି
ପାରିଲା ନାହିଁ ଯେ ପାହାଡ଼ ତଳେ ଅନେକ
ଲୋକ ପାଟିଦୁଇ କରୁଛନ୍ତି ।

ସେ ଆଉ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ପାରିଲା ନାହିଁ
 ଯେ ଏକ ବଡ଼ ଗଜନ୍ତି ହାତରେ ଧରି
 ପଶୁରିଆ ପାହାଡ଼ରୁ ପଥର କାଟୁଛି ।

ପାହାଡ଼ ଭାବିଲା—“ନଶିଷ ହେଉଛି
 ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ—ମୁଁ ଏଥର ନଶିଷ
 ହେବାକୁ ଚାହେଁ ।” ଶେଷରେ ସେ
 ପଥୁରିଆ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ପାହାଡ଼
 କଡ଼ରେ ଏଥର କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ପୁଣି ଥରେ ପ୍ରହରୀର ପାଟି ଶୁଣା-
ଗଲା—“ଆଖେଇ ପଡ଼ି ।”

କିନ୍ତୁ ପଥୁରିଆ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା—
“ନା, ମୁଁ ଆଜ ଏପରି କରିବି ନାହିଁ ।”

Легенда о, каменотесе
ମା ପାଣିର କୁଳ

Л $\frac{70801-1091}{014(01)-76}$ 808-75

ଅନୁବାଦ : ମୃଣାଳ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ

© ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ପ୍ରଗତି ପ୍ରକାଶନୀ ଭବନ ଦ୍ଵାରା
କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ—୧୯୭୫ ।